

Sygn. akt VI W 6552/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech SAWICKI

Protokolant Aleksandra DZIAŁAK

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 października 2015 roku,

w obecności osk. publicznego – G. P. z Komisariatu Policji W.,

sprawy przeciwko **D. B.**

synowi R. i C.,

urodzonemu (...) w S.,

obwinionego o to, że:

w dniu 31 stycznia 2014 roku ok. godz. 18:30 we W. na ul. (...), kierując samochodem marki F. (...) z zamontowanymi tablicami rejestracyjnymi (...) w celu uniknięcia kontroli nie zastosował się do polecenia osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego nakazującego zatrzymanie pojazdu, a następnie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że najechał na radiowóz policyjny V. ((...)) oraz pojazd marki V. (...) ((...)) (...) powodując ich uszkodzenie, po czym usiłował zbiec z miejsca zdarzenia, ponadto nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów podczas kontroli, tj. dowodu rejestracyjnego pojazdu i dowodu zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdu,

tj. o wykroczenie z art. 92§2 kw, art. 86§1 kw i art. 95 kw w zw. z art. 9§1 kw:

I. uznaje obwinionego D. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych i zakwalifikowanych w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 92§2 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu karę 20 (dwudziestu) dni aresztu;

II. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec obwinionego kary aresztu na okres 1 (jednego) roku próby;

III. na podstawie art. 92§3 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 18 (osiemnastu) miesięcy, zaliczając obwinionemu na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 31 stycznia 2014 roku oraz uznając środek karny za wykonany w całości;

IV. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym zwalnia go od opłaty.

=

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 31 stycznia 2014 roku w godzinach popołudniowych i wieczornych funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji we W. K. K. i K. D. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym – radiowozem oznakowanym w dyspozycji oficera dyżurnego K. we W.. Około godziny 18:20 wskazani policjanci otrzymali drogą radiową informację, iż funkcjonariusz Wydziału Ruchu Drogowego K. we W. S. S. (nie pełniący aktualnie służby) prowadzi swoim prywatnym pojazdem pościg za samochodem marki F. (...), którego kierujący miał uprzednio dopuścić się kradzieży paliwa na Stacji Paliw (...) (...) we W. przy ulicy (...). Z polecenia oficera dyżurnego K. we W. wskazani funkcjonariusze udali się na ulicę (...), aby przeciąć drogę ucieczki kierującemu samochodem marki F. (...), który poruszał się od strony N. w kierunku centrum miasta. Ustalono, iż kierującym samochodem marki F. (...) w krytycznym czasie był obwiniony D. B., a pojazd ten miał zamontowane fałszywe tablice rejestracyjne o numerze (...) – zamiast oryginalnych tablic rejestracyjnych o numerze (...). Około godziny 18:30 kierujący samochodem marki F. (...) (kontynuując ucieczkę) wjechał na ulicę (...) (skręcając z ulicy (...)) i skierował się w stronę placu (...), wjeżdżając na wydzielone z jezdni torowisko tramwajowe – w tym samym czasie radiowóz policyjny kierowany przez funkcjonariusza K. D. (z włączonymi sygnałami pojazdu uprzywilejowanego) jechał ulicą (...) w przeciwnym kierunku. Ustalono także, iż na wysokości skrzyżowania z ulicą (...) nastąpiło spotkanie obu wskazanych pojazdów – na widok radiowozu kierujący samochodem marki F. (...) przyśpieszył i zignorował dawane mu z radiowozu sygnały nakazujące zatrzymanie prowadzonego przez siebie pojazdu – ponadto funkcjonariusz K. D. został zmuszony do gwałtownego zjechania radiowozem na prawą stronę jezdni ulicy (...) celem uniknięcia czołowego zderzenia z pojazdem kierowanym przez obwinionego. Ponadto ustalono, iż we wskazanym miejscu i czasie doszło do kolizji samochodu marki F. (...) ze wskazanym radiowozem policyjnym oraz samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez pokrzywdzonego K. M. – do kolizji wskazanych pojazdów doszło dlatego, że D. B. usiłował „przecisnąć” się między radiowozem policyjnym (jadącym z naprzeciwka) a samochodem osobowym marki V. (...) jadącym w tym samym kierunku co samochód marki F. (...). Ustalono także, iż obwiniony usiłował zbiec z miejsca zdarzenia, a w krytycznym czasie nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...) oraz dowodu zawarcia umowy ubezpieczenia OC dotyczącej tegoż pojazdu.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego, karty 40-41 i 46 akt oraz zapis rozprawy z dnia 02 października 2015 roku; zeznania świadka S. S., karty 18-20 akt; zeznania świadka K. D., karty 21-23 i 32-33 akt; zeznania świadka K. K., karty 25-27 akt; także: policyjne notatki urzędowe, karty 8-9 i 10 akt i protokół zatrzymania rzeczy, karty 14-16 akt)

D. B. z zawodu jest technikiem budowlanym, a aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności. Stan rodzinny – żonaty, jedno dziecko. Obwiniony był uprzednio kilkakrotnie karany sądownie za przestępstwa – nie był natomiast karany za wykroczenia drogowe. W krytycznym czasie D. B. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: dane osobo - poznawcze, karta 114 akt; informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karty 90-92 akt oraz wnioski końcowe opinii sądowo - psychiatrycznej załączonej do akt niniejszej sprawy)

D. B. na każdym etapie postępowania w niniejszej sprawie konsekwentnie przyznawał się do popełnienia w krytycznym czasie wszystkich trzech zarzucanych mu wykroczeń oraz składał wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż sprawstwo oraz wina D. B. odnośnie wszystkich trzech zarzucanych mu wykroczeń są oczywiste i jednoznaczne – tym samym nie budzą one żadnych wątpliwości. W przekonaniu Tutejszego Sądu okoliczności niniejszej sprawy w sposób jednoznaczny świadczą o tym, iż obwiniony we wskazanym miejscu i czasie jako kierujący samochodem marki F. (...) (z zamontowanymi - w wiadomym celu - fałszywymi tablicami rejestracyjnymi) wyczerpał swoim zachowaniem zarówno ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 92§2 Kodeksu wykroczeń, jak i wykroczenia stypizowanego w art. 86§1 Kodeksu wykroczeń oraz wykroczenia stypizowanego w art. 95 Kodeksu wykroczeń. Podkreślić w tym miejscu

należy, iż dyspozycje powołanych przepisów Kodeksu wykroczeń są na tyle klarowne i jednoznaczne, że nie budzą one żadnych wątpliwości interpretacyjnych. D. B. w krytycznym czasie jako uczestnik ruchu drogowego umyślnie – w celu uniknięcia kontroli – nie zastosował się do polecenia osoby uprawnionej nakazującego mu zatrzymanie pojazdu, celowo i bezmyślnie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (rażąco ignorując zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym), a ponadto nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów.

Ustalając stan faktyczny w rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach D. B. oraz zeznaniach wskazanych świadków, a także na dowodach z powołanych dokumentów. Podkreślić w tym miejscu należy, iż wyjaśnienia obwinionego praktycznie w całości korespondują z pozostałym zebrany w niniejszej sprawie materiałem dowodowym – D. B. całkowicie potwierdza swoje sprawstwo odnośnie wszystkich zarzucanych mu czynów (opisanych w zarzucie wniosku). Ponadto pokreślić należy, iż nie ma żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków K. M., K. K., K. D. oraz S. S. – zeznania tychże świadków są logiczne i spójne oraz wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają. Tak więc stan faktyczny w rozpatrywanej sprawie nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości.

Uznając D. B. za winnego popełnienia wszystkich trzech zarzucanych mu wykroczeń Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę 20 (dwudziestu) dni aresztu – dostrzegając jednak możliwość warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres 1 (jednego) roku próby. Kara ta faktycznie jest dość surowa, ale jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowych czynów. Tutejszy Sąd nie widział żadnej możliwości zastosowania wobec obwinionego łagodniejszej sankcji karnej. Taka decyzja Sądu Rejonowego była bezwzględnie konieczna – z uwagi na zasadę trafnej represji karnej oraz społeczne poczucie sprawiedliwości. D. B. nie wyraził w toku całego postępowania jakiegokolwiek refleksji nad swoim nagannym zachowaniem w krytycznym czasie jako uczestnika ruchu drogowego – obwiniony zdaje się nie mieć żadnej świadomości, iż jego „rajd po mieście” w krytycznym czasie mógł zakończyć się naprawdę tragicznie i to zarówno dla niego, jak i dla osób trzecich. Ponadto jest oczywistym, iż odnośnie dwóch pierwszych zarzucanych mu wykroczeń wina D. B. przyjmuje ewidentnie postać winy umyślnej – jedynie dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności w krytycznym czasie nikomu nic się nie stało. Ponadto Sąd Rejonowy nie może tracić z pola widzenia uprzedniej karalności D. B. za przestępstwa. Sąd zważył także na nagminność wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji na terenie miasta W.. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionych czynów represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Tutejszy Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona surowa kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże w końcu zrozumieć D. B. naganność oraz całkowitą (wręcz rażąco) nieodpowiedzialność swojego zachowania jako uczestnika ruchu drogowego w krytycznym czasie. Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości co do zasadności wniosku oskarżyciela publicznego odnośnie orzeczenia wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym – przy czym okres 18 miesięcy zakazu niewątpliwie nie może być uznany za sankcję rażąco surową. D. B. naprawdę powinien gruntownie i wnikliwie przemyśleć swoje zachowanie w krytycznym czasie, zanim znowu siądzie za kierownicą jakiegoś pojazdu mechanicznego.

Orzekając o kosztach postępowania Tutejszy Sąd mimo opisanych wyżej okoliczności obciążających uznał jednak za zasadne zastosować wobec D. B. dyspozycję art. 624§1 k.p.k. i zwolnić go w całości od ponoszenia tychże kosztów uznając, że konieczność uiszczenia tychże kosztów byłaby dla jego osoby nazbyt uciążliwa ze względu na sytuację osobistą i majątkową.